

Novel·lista d'Octubre

Gemma Lienas ha passat per València uns ulls vivaços —altament analítics— i la seua joventut d'escriptora. La darrera guanyadora dels Octubre ha fet realitat, en dos anys, una llarga aspiració literària amb uns resultats d'enlluernadora contundència.

Víctor Iranzo

Gemma Lienas, la guanyadora del darrer premi Andròmina, va arribar a València dimecres 11 de novembre per rebre el seu premi i la corresponent escultura d'Alfaro en un sopar de l'editorial 3i4 al restaurant la Petxina, on la jove guanyadora conspirà, literàriament entre altres, amb l'editor, Eliseu Climent, el director literari, Vicent Alonso, i amb Josep Piera. Gemma, de pas, hagué de fer una ronda atapeïda d'entrevistes. Gemma ha guanyat en un any tres premis: el Recull de Blanes, amb la narració *El gust del cafè*; el Ramon Mun-

taner, amb *Dos cavalls*, i ara l'Andròmina, amb *Vol nocturn*. Però, a València, encara havia de fer la presentació.

«Jo havia estat a València, però fa uns quants anys. M'agrada la ciutat, però aquest viatge no n'he pogut veure res, no he parat. Hauré de tornar-hi».

—*¿Per què l'Andròmina, Gemma?*

—Aquest és un premi que sempre m'havia interessat; arran de llegir-lo, pels anys 70, ja em van entrar ganes de presentar-m'hi. Et parlo de quan encara no escrivia, quan només tenia en ment que algun dia ho faria. Quan vaig acabar *Vol nocturn*, que és la primera obra meua que podia concursar-hi, la hi vaig enviar.

«La novel·la no és en absolut autobiogràfica».



—*La teua no és, doncs, una vocació sobtada. Fa temps que volies escriure.*

—De fet, sempre havia pensat que algun dia escriuria, i de molt jove, dels 12 a 14 anys, vaig fer algunes coses. Després la vida se'm va complicar, no vaig poder escriure i he començat ara.

—*¿Pensaves que tenies moltes possibilitats de guanyar l'Andròmina?*

—No, la veritat. Potser perquè no tinc massa confiança en mi mateixa o perquè he treballat aquesta novel·la moltíssim i l'he reescrita tantes vegades, tres de dalt a baix, que arriba un moment en què ja no sabia quina versió era la que valia, i em sabia tan de memòria tota la història, que pensava que potser no tenia cap interès.

—*Has guanyat tres premis en un any, una marxa arrasadora. ¿Abans ja havies publicat?*

—Sí, vaig començar a escriure pel setembre del 85; abans ja havia fet alguna cosa, però sense ensenyar-ho a ningú. Llavors vaig començar una novel·la juvenil *Cul de sac*, i la vaig dur a un editor, li va interessar i s'ha publicat. Després, em vaig posar a escriure *Vol nocturn*, i a l'endemig un conte de nans, *La lluna en un cove* —que és el primer conte infantil que he fet i em penso que serà l'últim, perquè no m'hi sento còmoda— i els relats *El gust del cafè* i *Els dos cavalls*.

—*Tu has treballat en el camp de la pedagogia. ¿S'hi ha reflectit, en la novel·la?*

—En algun sentit. En Maurici, el protagonista, és un home que té una fòbia, viu una neura horrible. Haver treballat en un gabinet psicològic em facilitava la feina, em permetia perfilar el personatge. Fins i tot alguna anècdota surt d'aquí.

—*Alguns han trobat en l'argument, a primera ullada, ecos d'El Colom, de Süskind.*

—Em penso que no hi té res a veure. Res de res. A part, que la vaig escriure abans que sortís el llibre de Süskind. El protagonista pateix una fòbia als coloms i aquests apareixen durant tota la novel·la, però no com a excusa. És un home que viu immers dins el seu pànic, que li canvia tota la vida. □